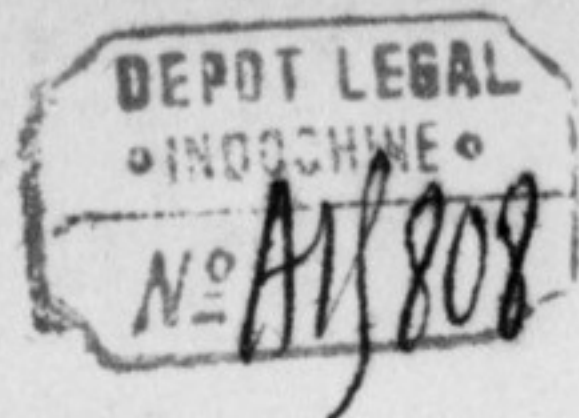

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIẾLÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 56 — 17 MAI 1940

Lấy vợ' cho ai?

NẾU chúng tôi đem câu ấy ra hỏi một bạn trai, chắc bạn sẽ mỉm cười không đáp vì bạn nghĩ: một là chúng tôi điên, hai là chúng tôi có ý chể nhạo v. v... Nhưng nếu chúng tôi cứ nghiêm nghị hỏi lại một lần nữa thì cố nhiên bạn sẽ vô ngực đáp: « Tôi lấy vợ là lấy cho tôi! Tôi không phải là một thằng làm tiền, cầu danh, các cô hỏi vậy là vô phép... »

— Hãy khoan, chúng tôi không có ý khinh bạn thế. Chúng tôi sở dĩ đem câu ấy hỏi bạn là vì vừa đây ở tỉnh H... đã xảy ra một câu chuyện rất ngộ nghĩnh bắt chúng tôi phải suy nghĩ đến cái đầu-đề trên. Câu chuyện như thế này: « Một bạn trai cưới một cô vợ. Ăn ở với nhau được vài tháng, bỗng một hôm chồng đem vợ trả nhà vợ. Bố mẹ vợ hỏi tại sao? Chàng đáp: Cô tôi bảo nó ăn mặc như me tây, thầy để hãy dạy nó cách ăn mặc đứng-dẫn lại. »

Rồi một tháng sau vợ chồng nhà ấy lại đoàn-tụ như trước. Nửa năm qua, ông chồng lại đem vợ về trả bố mẹ vợ. Lần này ông viện cớ: « Bác tôi không bằng lòng nó, hôm giỗ ông tôi nó đến làm cỗ giúp bác tôi, có một nồi bong-bóng nó nấu hỏng cả! Thầy để hãy dạy nó cách nấu ăn! »

Cũng chưa hết, lần thứ ba, lần này là lần cuối cùng — vì vợ chồng nhà ấy đương đâm đơn ly-dị nhau — chồng đòi bỏ vợ bởi một người bạn bảo: « Hình như gặp chị ấy đi chơi với một người đàn-ông lạ mặt giữa ban ngày ở phố Commerce. »

Thì ra cái ông chồng quái-gở ấy đâu có phải lấy vợ cho mình. Ông ấy lấy vợ là lấy cho Cô ông ấy, Bác ông ấy và bạn ông ấy! Ông ưa bộ răng trắng của bà vợ nhưng Cô ông bảo là bộ « răng me tây » thì ông cho ngay lời cô là phải. Ông không hiểu nồi bong-bóng ra sao song Bác bảo hỏng thì ông yên trí là hỏng, đến việc thứ ba là việc can - hệ đến cuộc « ăn đời ở kiếp với nhau » ông ấy cũng đi nghe bạn rồi hàm-hồ ghen hão-huyền đâm đơn ly-dị!

Ở xã - hội Việt - Nam mình ngày nay không phải có một ông chồng ấy đâu các bạn ạ! Nhan-nhân ra đó. Các ông ấy có cái đức-tinh dễ tin lắm. Giá cho các ông ấy làm dân của mấy nước theo chính-thể độc - tài thì lo gì các ông ấy không có mũ cao áo giải! Bảo hươu thì ừ hươu, bảo chuột thì ừ chuột, mấy chốc mà chả phong quan tiến tước ở dưới triều Hitler và Mussolini!

Vẫn biết tình gia-đình là đáng trọng, nghĩa gia - tộc là đáng

kính và lời bình-phẩm là đáng nghe, nhưng mình cần phải có sự xét - đoán, kinh - nghiệm riêng của mình chứ!

Chúng ta chả thấy bao nhiêu những cặp vợ chồng chỉ vì lời chê-bai bắt-bẻ của các ông chú bà bác và của dư-luận — cái dư-luận sai - lầm — làm tan vỡ ra sao? Lại còn những cuộc tình-duyên chưa làm lễ hôn-thú bị

rèm-pha rồi bị đứt hẳn nữa! Những việc như thế nhiều lắm!

Nên theo ý chúng tôi, từ giờ trở đi — không phải khôi-hài đâu — nếu có ai đến cầu - hôn với chị em — chị em hãy nhớ hỏi câu này: « Ông lấy vợ cho ông hay cho ai? »

T. B. Đ. B.

NHỮNG NGUYÊN - NHÂN CỦA LY - DỊ

TINH THẦN HAY VẬT CHẤT

(Tiếp theo số 55 và hết)

NGOÀI hai cái nguyên nhân chính do điều kiện sinh - lý và kinh-tế mà ai cũng thấy rõ-ràng, ly-dị lại còn có những nguyên-nhân khác nữa. Những nguyên-nhân này rất phức tạp và không phải là không quan-hệ.

Về sự lựa trọn

Đã bảo: « yêu » tức là bảo duy mù. Không có thể có ai sáng-suốt trong tình-yêu được. Khi hai thiếu niên nam nữ vì một vẻ gì đặc-biệt đã mê nhau thì hai kẻ đó không bao giờ chịu suy xét kỹ-lưỡng về tinh-thần, về hình-thức của nhau nữa.

Họ chỉ muốn lấy nhau cho mau. Thật vậy, khi bạn đã yêu một người nào, bạn có bao giờ tự hỏi: « Người yêu của ta có mắc những bệnh kìn di-truyền không? Người yêu của ta có phải là người mạnh mẽ không? » và còn bao nhiêu điều mà bạn tưởng không quan-hệ, bạn không bao giờ quan tâm tới. Chính

những điều không ngờ đó đã làm cho gia-đình bạn sau này tan nát.

Người yêu của bạn là một kẻ ngoan ngoãn? Đã đành, nhưng người đó, trong mạch máu có vi-trùng bệnh kìn di-truyền, lúc lấy nhau rồi bạn sẽ bị lây bệnh, bạn bị đẻ non, bạn không có con, hoặc có con thì đứa con ấy lúc ra đời đã mù, đã mất mũi, hay thiếu một cái môi v. v. Vợ chồng bạn sẽ đâm ra chán nhau, rồi đến bỏ nhau. Người yêu bạn, trông có giáng thi sĩ lắm? Nước da xanh mướt, con mắt lơ lơ... mơ mộng. Có lẽ người ấy thiếu máu, có lẽ người ấy ho lao? Bạn không cần! Bạn chỉ biết yêu. Thế rồi lấy nhau, bạn từ địa-vị người vợ đã đi đến địa-vị một cô nữ-dĩ u dưỡng, lúc đầu trông nom săn sóc ông chồng còn cẩn-thận lắm, chu đáo lắm, nhưng rồi 6 tháng, 1 năm, 2 năm, 3 năm, bạn sẽ đâm chán. Giời đẹp bạn muốn đi chơi? — Ai coi chồng ốm? Bạn muốn đi nghe hát? — Đi một mình buồn! — Bạn muốn may cái

(Xem tiếp trang 2)

HỎI.— Đã ly-dị với đời chồng trước. Đứa con gái năm nay 15 tuổi ở với bố nó, còn tôi thì cải giá lấy người sau này đã được một đứa con lên bốn. Cảnh gia-đình hiện-thời rất được êm-ấm. Nhưng tôi vẫn bị khổ-sở vì người chồng trước. Người nàv nghiện, và cờ bạc, cứ xui con gái đến nã tiền, mặc dầu, thương con gái, tôi vẫn cấp dưỡng may mặc cho nó. Tôi không có vốn riêng, nên tiền cấp-dưỡng ấy tôi vẫn bớt sén vào số lương của chồng tôi giao cho tôi. Sợ rằng sẽ lâm vào cảnh—mà cũng đang lâm vào rồi—công nợ làm mất lòng tin của người chồng vì những sự cấp-dưỡng quá đáng nói trên, tôi nên làm thế nào?

Bà KHÚC (Namdinh)

TRẢ LỜI.— Bà đang bị người chồng cũ lợi-dụng lòng thương con của bà để tống tiền... và cái số tiền tống được ấy họ đem tiêu phí vào thuốc sái và cờ bạc. Nếu bà còn lòng thương người chồng cũ thì không nói làm gì—nhưng dù có thương hại họ nữa, bà cũng phải nghĩ đến người chồng hiện thời của bà được quyền thương - yêu kính - trọng hơn, nghĩa là bà không thể nào thương người chồng cũ bằng cách làm thiệt hại đến người chồng bây giờ được—Nhược bằng đối với người ấy bà đã hết cả thương - hại rồi thì bà nên cương quyết cự-tuyệt đừng giúp-đáp gì nữa. Con bà có khóc-lóc than-hở về sự xin không được tiền bà thì bố nó sẽ hành - hạ đánh - đập, bà cũng chớ mềm lòng, người chồng cũ của bà càng được thể lợi-dụng chỗ yếu ấy để nã tiền bà mãi. Nếu con bà bị hành - hạ quá, bà có thể viện chứng - có ra tòa xin đem con gái của bà về ở với bà, vì luật pháp có định rằng trong một vụ ly-dị, người cha hay người mẹ xét ra về phương - diện luân - lý đối-tệ, thì sẽ mất quyền giữ đứa

con. Tôi tưởng : nghiện-ngập và cờ-bạc đã tỏ rõ sự đối-tệ của người chồng cũ kia.

HỎI.— Chồng tôi có một người em gái. Vì bồ-côi cha mẹ từ thừa nhỏ nên anh em thường mến nhau lắm. Lương của chồng tôi đều giao cho cô em tôi chợ búa. Khi tôi về, tôi cũng đề nguyên như vậy và mừng thầm mình không phải coi sóc bếp nước. Nhưng lâu dần bây giờ tôi mới thấy sự lộng-hành của cô em chồng, cô ấy là bà chủ nhà, đủ quyền sử dụng tiền nong, ngay tôi có may mặc tiêu pha gì cô ấy cũng can-thiệp đến. Bây giờ tôi muốn lấy lại quyền của tôi, bà nghĩ thế nào?

Bà PHƯỚC

TRẢ LỜI.— Thưa bà, tôi nghĩ rằng bà quá nhu-nhược và chính sự lười « mừng thăm khỏi phải coi bếp nước » đã làm mất quyền bà chủ nhà thực-sự của bà. Giá bà khôn và chăm chỉ ra, khi lấy ông được vài ngày, bà nên nói với cô em trước mặt cả ông rằng: « trước kia chưa có chị thì cô coi sóc cửa nhà cho anh, nay đã có chị, thì cô để chị đỡ cho cô công-việc ấy ». Và bà bắt đầu quản-trị nhà cửa một cách tự-nhiên đúng như quyền của bà, miễn bà không đàn-áp cô em chồng thì thôi. Nhưng bây giờ cũng chưa phải là chậm. Bà có thể nhắc lại một cách rất dịu-dàng nhưng quả - quyết câu nói trên. Chỉ mong bà khôn - ngoan lựa lúc thích-hợp hãy nói câu ấy chớ để cho ông phải phân - vân khó xử trước một người em gái yêu và một bà vợ mà chắc cũng chẳng kém yêu hơn.

(Xem tiếp trang 11)

TÌNH THẦN HAY VẬT CHẤT

(Tiếp theo trang nhất)

áo đẹp? — Còn cần tiền trả thuốc cho chồng! v. v.

Những điều ao - ước của bạn không đạt. Bạn đâm ra cau-có, gắt gỏng. Thế thì cái gia-đình ấy đoàn-lự được bao lâu?

Còn các bạn trai, bạn có người vợ già hơn bạn 5 tuổi hoặc cao hơn bạn 20 phân? Yêu! bạn có cần gì những điều chênh-lệch nhỏ mọn ấy! Nhưng rồi đây, 6 tháng, một năm, khi con mắt bạn đã coi tỏ, tai bạn đã nghe rõ, cái dư-luận bên ngoài sẽ làm bạn khó chịu, kẻ qua đường sẽ nhìn bạn mỉm cười, có kẻ lại bảo: « vợ hay là chị? Đâu chỉ tới nách vợ thế kia thì hôn môi sao được! » Bị chế riễu một hai lần bạn đã khó chịu, bị chế-riễu mãi bạn tuy ghét cái dư-luận « lão sược » ấy nhưng rồi bạn cũng dăm sợ, và từ đó bạn sẽ ngấm vợ bạn bằng đôi mắt ít yêu, có khi lại lạnh-lùng nữa.

Về hoàn-cảnh

Trăm người, tới chín mươi chín người phải chịu ảnh-hưởng của hoàn-cảnh. Lúc mới lấy nhau, đồ ai mới các bạn đi xa người yêu được nửa giờ! Chồng có đi làm việc thì mong cho mau tới lúc về, vợ có tới thăm cha mẹ để cũng nhanh chân trở lại. Các bạn chỉ muốn nhìn nhau, ở cạnh nhau cho thỏa lòng khao-khát. Các bạn tưởng rằng cái căn phòng của các bạn là cả một thế-giới hoa thơm cỏ lạ rồi. Nhưng rồi ra, cái sự nòng-nàn kia nó lạt dần đi. Chiều thứ bảy, chồng nề ông bạn, đi đánh tổ tôm, vợ ở nhà buồn cũng

tìm cách tiêu khiển khác. Dần dần — chính các bạn cũng không biết đến sự thay đổi ấy — các bạn xa nhau, mỗi người đi tìm thú vui một chỗ. Chồng sẽ cờ bạc, rượu chè, vợ sinh ra lăm điều, nhiều tiếng, cuộc xô-sát bắt đầu nổi giậy rồi từ sự xô-sát đến sự để bỏ có xa nhau là mấy.

Nếu các bạn lại thêm vào ở đoạn « hoàn-cảnh » này, những sự rủ dề, những lời đường mật, vợ thua cờ thua bạc, phải vay phải gõ, chồng thâu đêm xuất sáng ở nơi tiệm-nhảy, cô đầu, thì các bạn thấy ngay cái tai hại ghê gớm đường nào!

Tính ưa lạ

« Ưa mới, chuộng lạ » đó là một tính tự nhiên của loài người. Cái tính này nam-phái có nhiều hơn nữ phái. Lấy vợ về, họ chỉ dăm-thăm với vợ được vài tháng đầu, rồi họ lơ là ngay. Vợ họ ở nhà có đẹp, nhưng họ vẫn ưa những người xấu hơn vì họ đi tìm « một cảm giác mới! » Họ lại tự bào chữa cho cái tính « ngoại-tình » ấy của họ bằng câu: « Con trai, ai chả thế? » hoặc: « Chỉ là một cái tình phụ, còn cái tình chính vẫn dành riêng cho vợ » hay là: « cũng chỉ như đánh bạc! một phút hồi hộp, có sao! »

Nhưng khổ cái, người đàn-bà lại không nghĩ thế, thành thử khi cái tình-phụ kia toang tuếch ra, người vợ không cho là tình-phụ mà là phụ-tình, ghen vừa thì còn ăn ở được với nhau, nếu gặp một chị ghen lắm thì ới thôi còn dẫu nữa cái tình-duyên trước!

Về sự lấy nhau giữa người cùng họ

Người cùng họ đây là anh em con chú con bác hoặc đôi con dì. Phàm những vợ chồng ấy — theo bác-sỹ Mènière — bao giờ cũng có một mối bất hòa ngấm ngấm do sự cùng máu sanh ra. Những con cái ở những gia-đình đó phần nhiều là những hạng u-trẻ, bất thành-nhân, hoặc bị tàng-tật. Trong một trăm đám anh em họ lấy nhau — vẫn theo bác-kỹ Mènière — có tới 95 đám kết cục bằng một cuộc ly-dị.

HẾT

T. B. Đ. B.

MUỐN VỢ ĐẸP
MUỐN XE HƠI
hãy mua vé

DÔNG - PHÁP
MỖI SỔ MỘT ĐỒNG (1\$00)

TRONG số báo 46
tôi đã nói đến
những dáng đi
của các bạn và
nhắc rằng một dáng đi đẹp tồn

HÌNH I

thêm giá-trị cho bạn lắm.

Nhưng muốn giữ hoàn-toàn một dáng đi, các bạn phải săn-sóc đến đôi bàn chân, săn-sóc đây không phải là lo đánh móng chân cho đỏ như móng tay, hay soa kem đánh phấn cho bàn chân trắng. Những sự săn-

HÌNH II

TÔI MUỐN ĐẸP

sóc ấy chỉ là trang-sức bề ngoài thôi, phần săn-sóc cốt yếu của đôi bàn chân là phải giữ cho đôi bàn chân có một hình-thể đẹp. Các bạn có biết nhà nữ-quán-quân đi «tướt» trên tuyết (patinage) Sonja Henie cần-thận giữ - gìn bàn chân mình

nguyên-cứu những cách tập để giữ-gìn «sức khỏe và vẻ đẹp» cho đôi bàn chân của cô Sonja. Và dưới đây là những cách tập của cô Sonja phải tập mỗi ngày:

HÌNH I. — Giữ cho mắt cá chân khỏi biến hình. — Nhón

HÌNH V

như thế nào không? Vì cái môn trượt trên tuyết kia cần nhất đến đôi bàn chân, nên chân của cô ta bảo-hiêm tới một triệu mỹ - kim (tức là ba triệu bạc Đông-Dương). Hằng bảo - hiêm phải giao cho một ban các vị bác-sỹ và các nhà dạy thể - thao chuyên - môn

đầu bàn chân cao lên rồi từ từ hạ thấp xuống 10 lần.

HÌNH II. — Giữ cho bàn chân mềm-mại. — Co ngón chân lại, đi bằng đĩa chân.

HÌNH III. — Giữ cho ngón chân. — Đứng trên một viên gạch hay một quyển sách,

những ngón chân quặp xuống đĩa hòn gạch hay cuốn sách.

HÌNH IV. — Giữ cho các ngón chân và phía trên bàn chân. —

HÌNH III

Chân duỗi giải ra, tõe các ngón chân rồi lại co các ngón chân lại.

HÌNH V. — Giữ cho toàn thể bàn chân được rắn-rỏi và mềm mại. — Lấy một miếng vải giải thông ngang bàn chân kéo lại phía mình, chân duỗi thẳng ra có ý muốn cưỡng lại như người kéo co.

HÌNH IV

TRẢ LỜI ĐẸP

Cô Mai - Dung Hanoi. — Nếu ngang mình to vì hình - thể bộ xương, đã tự nhiên như thế thì khó có cách chữa cho thon lại được. Vì đây thịt nên to bề ngang thì cô hãy coi lại báo Đàn-Bà những số cũ mà tập thể-thao thì có kiến-hiệu hơn cả. Tập riêng những cử-động đứng hăng vắn mình sang bên trái và sang bên phải.

Vai u tập theo những cử-động giơ tay lên hạ tay xuống, hai tay giơ thẳng về phía trước,

soay hai tay sang phải, lại soay sang trái, người vẫn đứng yên chỉ cử-động từ chỗ vai trở ra.

Cô Tú-Anh Quảng Ngãi. — Có nên đi hỏi các vị bác-sỹ y-khoa Pháp để cho rõ căn bệnh. Ngày thường cô nên ngâm tay vào nước có phèn chua.

Cô Bạch-Tuyết Huế. — 1) Có chớ nên nặn bằng tay và nặn non những mụn trứng cá. Mỗi lần nặn già xong một mụn nào rồi cô phải rửa ngay bằng xà-phòng và thoa crème rất tốt. Giờ nó đã ăn thủng xuống thì không còn cách chữa chỉ đợi

dần dần những «cellules» sẽ đùn lên lấp kín lại.

Khi có nốt lên da non thì có nên bôi ngay nghệ để khỏi thành sẹo.

Da xanh vì máu xấu và vì có ít chịu ra ngoài ánh nắng mặt trời. Uống thuốc bổ huyết cho có hồng huyết và năng ở ngoài chỗ thoáng có nhiều ánh sáng.

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

Yêu nhau không phải là cái tội

NHƯNG yêu nhau mà không rõ lòng nhau thì thật là khổ. Bạn có biết người yêu của bạn đã thật lòng với bạn chưa? Làm thế nào mà bạn rõ được? — Cuốn **Những mảnh tình của Lê - văn - Trương** sẽ hiển các bạn nhiều điều tâm-lý của người yêu.

Mỗi cuốn 0\$48. Mua lĩnh hóa giao ngân hết 0\$84. Ở xa gửi 0\$64 (cả cước) về cho

Nhà in Mailinh Hanoi

Những truyện Ngộ nghĩnh

Cái « Hiên - lành » của báo Ngày - Nay

TRONG báo Đán-bà số 54, nhân câu truyện « lễ sống » của một đám cưới, chúng tôi có viết một bài, đầu đề là « thiết riêng phận gái » đại ý chỉ trích hai cái « rởm » của một bọn giàu lỗi khoe của, và một bọn tân-học lác-các. Chúng tôi viết:

« Bất rề lạy mình giữa lúc đông đủ rồi mới cho tiền, thật coi rề không bằng thẳng ăn mày! Lễ-giao nào lại có lễ-giao ấy? Định lấy đồng tiền làm mất nhân cách người ta, một kẻ có chút học-thức liêm-sĩ khi nào chịu... »

« ... Còn các cậu phũ rề! các cậu định đem cái tân-học của mình khoe giữa đám cưới của một người bạn sao? ... »

Các cậu còn cần phải học phép xã-giao nhiều lắm ... »

Thế mà ông Thiện-sĩ ở báo Ngày-Nay (số 207) khi đọc xong bài của chúng tôi lại viết: « tôi cố nghĩ cũng không hiểu Đán-bà định nói gì và ý kiến Đán-bà là thế nào? »

Trời ơi! Sao ông Thiện-sĩ chậm hiểu thế! ông muốn biết chúng tôi định nói gì và ý kiến chúng tôi ra sao à? Dễ lắm! Trong tòa-soạn báo Ngày-Nay chắc thế nào

BON DE PRIME
VIỆT-PHÁP TỰ-ĐIỂN
éditions THAI-LAI

Một bộ sách rất công phu giấy 1500 trang khổ rộng 0,20 x 0,30 có linh 30.000 danh-từ đơn kép Việt và Hán dịch ra Pháp văn, giá bán nhất định 15\$00 (đã in xong quyền đầu). Trước ngày 15 Mai 1940 ai nhận mua và giả tiền cả một lúc sẽ chỉ phải trả 9\$70 lại được một cái Bon Prime mua một năm báo Đán-Bà không phải trả tiền muốn lấy quyền đầu xem thử, xin gửi về cho 1\$00. Mandat gửi thẳng về: **Thai-Lai Tùng-Thư** 47, Grand Rue-Thanh-hoa, Annam

chả có người có khối óc mau hiểu hơn ông. Ông chịu khó đem hai đoạn trên đọc lên cho người ta nghe và hỏi nghĩa người ta, người ta sẽ giảng giùm ông! Chẳng lẽ báo Ngày-Nay lại chỉ có toàn những ông học-trò hiên-lành như ông Thiện-sĩ cả!

Hiên-lành là một đức-tính, nhưng hiên-lành quá thì đâm ra... gì, đồ ông Thiện-sĩ biết?

Cái luận-diệu của Ngày - Nay

Cũng trong số báo 54, và trong bài « Thiết riêng phận gái » Đán-bà viết:

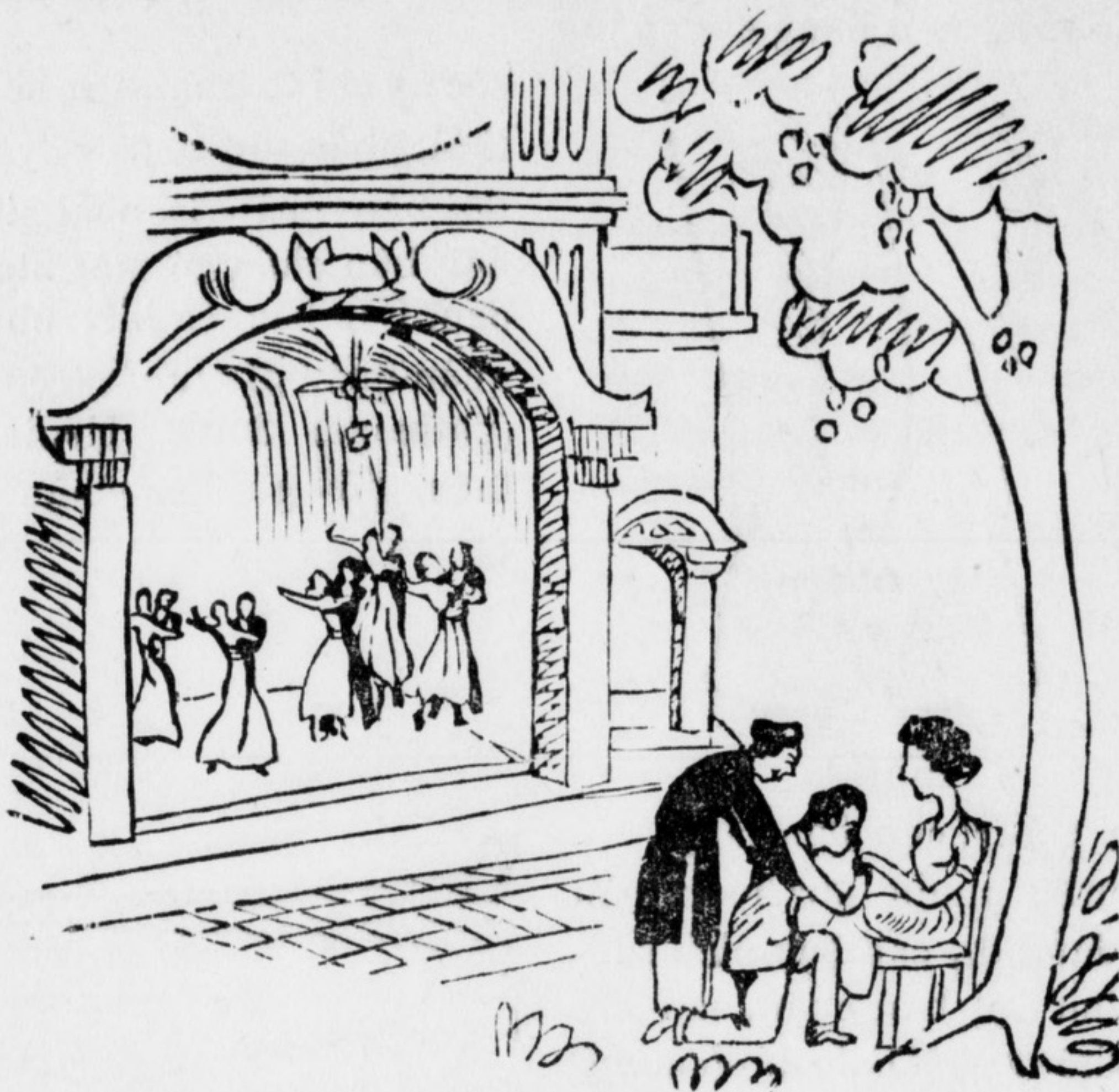
« Khi các cậu đề tân-lang lên gối xưng gối trước bàn thờ gia-tiền nhà gái được, thì cơ lễ người yêu của bạn mình cũng có sao? »

« ... Về cái vốn to mà nhà gái định đem ra làm mất nhân-cách bạn, các cậu sao không bảo bạn: « lễ xong nếu họ đưa tiền thì chớ nhận chỉ nên thừa lại: lễ để tỏ lòng biết ơn và kính-trọng, chớ không phải vì tiền của », thế có phải giữ được sĩ-diện cả đôi bên không? »

Vậy mà ông — vẫn ông học-trò quá hiên-lành Thiện-sĩ — bắt bẻ: « ... Lễ người chết được thì lễ người sống cũng được ... Và khóc người chết được thì khóc người sống cũng được chớ gì! và chôn người chết được thì chôn người sống cũng chẳng sao? »

— Ấy chớ! Chúng tôi khuyên ông Thiện-sĩ nếu không nhận thấy trong đoạn văn của chúng tôi cái ý muốn thu xếp cho ổn-thỏa một việc sịch-mịch xảy ra ở giữa một đám cưới thì cũng đừng đem cái luận-diệu ... « Chớ gì » ... của ông ra với đời... ông khóc người chết thì được, chớ nếu ông đem những giọt nước mắt của ông ra vẩy ở trong một đám tiệc thì người ta sẽ lòi ông đến nhà thương Vôi, và nếu ông đương-hoàng vác cái thường ra đường rồi túm lấy một người bộ-hành

Tặng báo Ngày-Nay

(ông tây đang quỳ xuống hôn tay bà đầm)
Ông « NGÀY-NAY ». — Thừa ngài, ngài làm thế mất nhân-cách.

Ông T A Y. — (Dịch đúng nguyên - văn) Tôi khuyên ông chớ « nhúng mũi » vào những cuộc tình-duyên của người ta! ông còn cần phải học khoa xã-giao nhiều lắm.

đem đi chôn thì ông sẽ được một bài học đích-đáng ... Và — vẫn ông Thiện-sĩ hiên-lành — và nếu ông được mời đi phũ rề một đám cưới nào, cũng có sự sịch-mịch như ở đám cưới con gái cụ Hường, mà ông giữ cái « tân học » của ông ra thì chúng tôi mong rằng chúng tôi cũng có mặt ở đó

để bảo ông: « Ông học-trò hiên-lành kia ơi! sự im-lặng là vàng ». T. Đ. Đ. B.

Mới về Ngọc - thạch Hồng - Kông, mau mau lại mua kéo hết xin hỏi tại 76 Wiélé (tức phố Thề - dục) Hanoi.

PHỤ - NỮ TRỤY - LẠC TÁ TRONG VĂN CHU'ÔNG DÂM LOẠN

của Bà MỘNG SƠN

MUỐN chứng thực rằng văn chương là phản ảnh của xã-hội, ta cần đi ngược thời gian mà nhớ lại cuộc của cách mạng tư sản dân quyền 1789 ở Pháp. Hồi ấy người ta thấy những sách như Nam nữ bình đẳng (Égalité des sexes) giáo-dục phụ nữ (Éducation des dames) của Poulain de la Barre, Bảo vệ phụ nữ (Défense des femmes) và Đề-nghị quan trọng cùng phụ nữ (Sérieuse proposition aux jennes, của Mary Astell) Nữ quyền ủng hộ luận (Défense des droits de la femme) và Phụ-nữ vận động (Mouvement féministe) của Jean le Roux v.v... lục tục ra đời. Với tinh thần dân chủ, những sách kể trên được phụ-nữ Pháp hồi ấy hoan nghênh nhiệt-liệt.

Vậy mà sau cuộc Âu-chiến 1914-1918, người ta lại chỉ thấy văn học-giới Pháp đầy những tiểu thuyết mơ-mộng, dâm-ô, huyền-hoặc, phản-ảnh của những tinh-thần chán-nản, điên-rồ, khủng khiếp như La glaneuse, Les combats des sexes của Félicien Champsaur, Puberté, l'Idole de chair của René d'Ailly, l'Ar-dente armoureuse, Confessions d'une fille của G. de Gauthier v.v... và nhiều cuốn khác thuộc loại ấy như măng mọc tua-tua ra đời.

Đem cái tình trạng văn học-giới ta bây giờ so với tình-trạng văn học-giới Pháp hồi ấy, thì không khác nhau là mấy. Tuy ở Pháp, trình độ trí thức có cao hơn nhiều, nhưng cái cảnh hưởng của nhà văn và sự trụ-lạc của phụ-nữ hồi ấy so với của nhà văn và sự trụ-lạc của phụ-nữ ta bây giờ, có thể gần giống nhau, một mười, một chín.

Như chúng tôi nói trong số trước, ta đã thấy phần nhiều văn chương ở xứ ta lúc này chỉ tuyền đau-thương, tuyệt vọng, các vai trong truyện chỉ tuyền tai-ác, dâm-ô, nhất là những cuốn văn nói về phụ-nữ. Đọc trong ấy, người ta thấy tất cả những cái suy đồi vì ăn dưng ngồi rồi của bọn gái quý-phái, thượng lưu, tất cả những cái dâm-ô vì ham mê bất-chính của lũ gái trung u, và tất cả những cái trụ-lạc

ghê-rợn của hạng gái vô gia cư, vô nghề-nghiệp đi bán dâm. Bởi vậy, chúng tôi muốn cùng bạn đọc *Đàn Bà* nghiên cứu xem tại sao lúc này phụ nữ lại trụ-lạc hơn, và phụ-nữ ta trong văn chương lại nhiều hơn. Tội gây ra cái quái trạng ấy, không nên riêng chút nào đầu bọn văn-sĩ «chim gái» và «làm tiền» mà nên nhìn nhận rõ cả xã-hội và thời-cuộc.

Lúc này ở xứ ta nông dân bị phân-hóa. Sự tập trung điền địa trở nên sự tập trung phong-kiến. Bọn cấy thuê, cấy mướn, đàn-bà cũng như đàn-ông, không có việc làm rất nhiều. Thiếu cơm ăn, áo mặc, họ phải bỏ nhà quê ra tỉnh. Nhưng ở các tỉnh cũng không hơn gì, đầu đầu cũng đầy những người thất nghiệp. Ai may mắn lắm, cũng phải chật vật mãi mới xin được việc làm mà số tiền công chẳng được bao nhiêu. Còn hạng không may thì trở nên cầu bơ cầu bắt, đói rách, khổ sở. Với cảnh ngộ của những người đàn-bà ấy, họ rất dễ sa ngã vào đủ mọi thứ trụ-lạc để kiếm cơm ăn, vì trước mắt họ, họ không còn thể bầu vùi vào một hy vọng gì khác con đường cùng.

Trong khi bọn đàn-bà kể trên dành sống một cuộc đời lang thang cũng khổn thì có một lớp khác ở hạng trung-lưu dâm ra văn vợ, sấu nảo trước sự kéo dài của nền kinh tế khủng-hoảng và thảm cảnh của chiến tranh bày rõ-rệt trên mặt các sách báo. Đi mạnh hơn, bọn phụ-nữ chúa tể kim tiền thẳng bước tới cái cực độ của phong lãng.

Trở lên chúng tôi đã nói rõ sự trụ-lạc của phụ nữ trong thời kỳ chiến tranh, tới đây chúng tôi muốn tán lại một câu: «**phụ-nữ trụ-lạc nhiều hơn trước không phải là tội của phụ-nữ**», bởi vậy tâm hồn họ lúc này không đáng mặt sát mà chỉ đáng thương vì đàn-bà cũng như đàn-ông chỉ là nạn nhân của xã-hội và thời cuộc.

Họa chẳng có một hạng người đáng tức cười là bọn văn sĩ «chim gái» và «làm tiền» kia, sao lại dám đem thứ văn chương đầy rẫy những sáo-hủ nghìn đời để bảm vào phụ-nữ trụ-lạc mà kiếm ăn. Họ không biết hổ thẹn ư?

M. S.

VIỆC TRONG NHÀ

RỬA BÁT

RỬA bát đối với người An-nam, chỉ là một công việc của người ở, trái lại, với người Pháp là một việc làm thường ngày của đàn bà. Vì một sự khó thuê người ở nên đàn-bà nào cũng phải làm tất cả các công việc trong nhà, dù là một việc rất nhỏ — Người ta đã tính ra, trong một nhà có sáu người, một năm người đàn-bà phải rửa chừng năm vạn cái bát đĩa, ấy là chưa kể những ngày có khách.

Đồ dùng để rửa bát

Ít nhất phải có hai cái chậu rửa bát.

Một cái chổi tre để vét đồ ăn thừa trong đĩa.

Một cái chổi tre để rửa soong nồi.

Hai cái rổ áo dây nan để đựng bát.

Hai cái kiềng ba chân để dưới đáy rổ, cho đáy rổ khỏi dính xuống đất.

Một cái đựng xà-phòng.

Một ít giấy nhật trình vun dùng làm rẻ rửa bát. Mỗi lần dùng xong vứt đi, vệ-sinh hơn dùng để vải.

Bốn cái khăn lau bát lúc nào cũng khô.

Cách rửa bát

Bao giờ cũng rửa những bát sạch hơn trước, bát đĩa dính mỡ dầu rửa sau — Lấy giấy thấm xà-phòng xoa vào những bát đĩa rửa một lượt, sẽ chao sang chậu nước sạch. Rửa một lần nước, cho hết xà-phòng, lại

rửa lại một lần nước cho thật sạch mùi xà-phòng. Sau hết rồi qua một lượt nước, sẽ úp ra rổ. Nhà nào đun củi, nên lấy tro bếp cho vào một cái vại để đầy nước, lấy nước ấy ra rửa bát rất sạch. Bát đĩa rửa sạch rồi, nên đem ra phơi ngoài ánh nắng, để tránh vi-trùng. Sau hết sẽ lau trước khi dùng. Soong nồi rửa bằng nước thừa sau khi rửa bát. Nồi đồng, soong đánh cho sạch nhọ bằng tro bếp thật nhỏ. Không nên dùng dao cạo soong, soong sây sát mau thủng. Chảo rán đồ ăn, mỗi khi rán xong, nên để luôn trên bếp, cho vào chảo ít nước lã đun sôi, cho sạch mỡ, sẽ đổ nước trong chảo đi, để chảo khô, lấy giấy nhật trình lau mặt chảo cho sạch — Mùa lạnh tất cả bát đĩa nên rửa bằng nước nóng mới sạch mỡ, nhưng đừng cầm bát đĩa dùng trong nước đương sôi, bát đĩa sẽ rạn và nứt ra, cũng đừng để vào sanh, nhắc đun trên bếp. Nên tránh sự để bát đĩa ở nơi ẩm thấp, có nước và không có ánh sáng.

Cốc, tách, dao dùng trong bữa ăn nên rửa riêng — Không nên nhúng cả cán dao vào trong nước — Sau hết, chậu và các thứ dùng vào sự rửa bát phải để có thứ tự sạch sẽ, và cọ sạch các thứ mỡ màng đã dính vào đấy.

Khăn lau bát ngày nào cũng phải giặt sạch và phơi khô — Nên để luôn luôn bốn cái để thay đổi.

MÂY-ĐÀO

CHUYỆN DÀI

SỐ XI

của THU-THU

Nỗi hân - hoan dần dần nguôi bớt trong lòng, Lê phải nghĩ đến việc trả lời cho bà Phũ và cho Lanh.

Ngồi vào bàn giấy lòng nàng phân-vân lạ lùng. Nghĩ đến Lanh, nhớ đến Văn, Lê thở dài: « Rõ anh Lanh thật không may » Dù không tự mình làm một cuộc phân-tách tỉ-mỉ tấm lòng mình, nhưng Lê cũng tự nhận rằng nếu chưa gần bó với Văn thì nàng cũng không lãnh-đạm với tấm ái-tình của Lanh, người bạn quý mến thừa nhỏ. Bây giờ cốt nhiên là phải từ chối. Lê nghĩ chỉ nên viết cho bà Phũ đề bà nói lại với Lanh là tiện. Nhưng viện cớ gì mà từ chối? Lê cắn bút nghĩ-ngợi. Nàng bỗng nức cười, có một cớ rất dễ-dàng để từ-chối mà nàng không nhớ ra là cái bệnh nàng đang mắc. Lê cầm cúi viết. Nàng nói sự lấy chồng, bệnh càng thêm nặng và làm khổ cho chồng. Viết xong, Lê đọc lại, sung-sướng đã viết được một cách rất khôn-khéo và những lý lẽ nàng viện ra ấy nàng vẫn tưởng như những điều bịa đặt. Lê không bỏ thơ vội, đến chiều nàng lấy bức thư ra.

Những giòng chữ mà thoát tiên lúc cầm bút viết, nàng tưởng là giả vờ, bây giờ đọc lại, nàng thấy quả là những tiếng vang của tâm-trạng nàng. Nàng đã chân-thật đề tâm lòng giải trên giấy trắng trong lúc nàng tưởng nàng đã viết một cách giả-dối được.

Những lý lẽ nàng viện ra ấy chẳng phải là nguy - hiểm mà chính nó lại là chân-lý, cái chân lý của lòng nhân-đạo.

Nàng tự bảo: Phải, còn gì vô nhân-đạo bằng đem sự lo lắng sự tổn kém lại cho một người chồng. Rồi nàng nghĩ luôn cả tới sự lấy mà hồi nãy vì lòng hồ-thẹn nàng không dám viết thêm vào!

Lê nghĩ thế vì nàng vừa sức nhớ lại những lời phân-trần của nàng với bà Phũ về chuyện mượn đưa tờ giấy đề hầu nàng dạo nọ. Nàng cam lòng chịu cực chớ nhất định không chịu mượn đưa tờ giấy, e truyền bệnh sang cho nó.

Đối với kẻ lạ lòng, không có chút tình liên lạc với nàng, nàng

ghế, tay mân-mê những tờ giấy đề trên bàn.

Mấy đường gân hai bên thái-dương Lê mỗi lúc mỗi nổi rõ lên và mặt nàng như co cả lại. Lê tự thấy mình khổ quá, luôn luôn có những cuộc xung-đột não-nùng ở trong lòng.

Những ý-tưởng hy-sinh nhân-

còn giữ lòng nhân-đạo như thế, hưởng hồ đối với một người chồng. Nàng lấy chồng là nàng làm một sự vô nhân-đạo, và hơn nữa một sự lạm đến quyền tự vệ của người chồng! Những lời ấy vang trong tâm nàng như lời cáo tội chặt-chẽ và nghiêm-khắc.

Lê thở dài, bỏ lá thơ vào trong bao dán lại. Điều bộ nàng lúc ấy là điều bộ một kẻ vì muốn lương tâm yên-ôn, đành lòng từ bỏ một điều mà mình vẫn còn ước-ao, tiếc rẻ. Nàng tưởng như nàng từ chối cuộc nhân - duyên này là không phải nàng từ chối Lanh đâu, mà từ chối mãi mãi cái ái-tình, cái đời làm vợ!

Lê đề bao bì nếm lá thơ cho bà già vừa đi ngay đó để đem ra giấy thép rồi Lê lại ngồi xuống

Văn, đề nó cũng dần dần chậm-chạp nhưng chắc-chắn, đưa Văn vào chỗ chết như Lê vậy!

Oc Lê thoát trở nên ủ-rũ với những ý-tưởng tối sâu! Lòng vô tư-lự không cần lo đến bệnh, bắt đầu có từ lúc yêu Văn, một phút, tiêu-tán cả. Lê lại thấy cái chết trước mặt, cái chết chỉ cách nàng có một sai tay thôi! Thần chết vươn tay ra lúc nào là Lê chết lúc ấy! Lê thấy lòng đau-đớn lạ lùng, ruột đau quặn lại, ngực thì buốt và tức đến không thở được. Lê sợ chết lắm, và chưa bao giờ cái sợ lại lên đến điểm này! Cái tâm-trạng của Lê bấy giờ là tâm-trạng của một kẻ hấp-hối còn mẩn tiếc, luyến-ái cõi đời.

Lê tưởng mình đang đứng trước thần chết thật, nàng lấy hết sức mà vật lộn lại. Mắt nàng mở to chừng chừng cố ý nhận lấy cái bàn, cái ghế, bức tường để yên trí là mình còn sống, hai tay bấu chặt lấy hai thành ghế để vững lòng rằng mình vẫn còn bám được cõi đời.

Nhưng lúc bà già lên trên nhà định mời nàng đi ăn quà bà mới mua ở chợ về thì thấy nàng nằm gục đầu trên bàn. Bà già kêu mãi nàng không dậy. Hoảng-hốt bà ta sờ ngực nàng thì hơi thở chỉ còn thôi-thóp, mà mặt nàng đã tái lợt đi...

Lúc Lê mở mắt ra, nàng gặp ngay cặp mắt của một người đàn ông đang chăm - chỉ ngó nàng. Nàng thấy người ấy cười với nàng, tay người ấy nắm chặt lấy tay nàng. Nàng nhắm mắt nữa nhưng người ấy đề ngay tay lên trán nàng nhắc mi mắt nàng lên không cho nhắm. Nàng giận lắm quắc mắt lên, thì người ấy lại cười rồi bảo nàng: Co đừng ngủ

CUỐN
Règlement général de
la navigation Fluviale
en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac
107, Phố Hàng Buồm Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

TRUYỆN SAIGON

nữa, thức cho khỏe, ngủ hai giờ đồng-hồ rồi còn gì! Câu ấy nói bằng tiếng Pháp làm cho nàng ngạc nhiên. Nàng đưa tay lên trán nhìn kỹ lại người ấy, để nhận xem là ai. Người ấy lại cười bảo nàng: Tôi đây mà, cô Lê, tôi là docteur Prudon chữa cho cô đây mà!

Lúc bấy giờ Lê mới thức tỉnh hẳn, và mới thấy trong người mỗi-một lạ lùng! Ba già đem nước nóng vào thấy Lê đã tỉnh, mừng quá chạy lại nắm tay Lê kể lể: «Trời ơi! Cô làm tôi sợ quá, cô đã thức tỉnh chưa?» Những lời này, vụt nhắc lại rõ-rệt trong trí nhớ Lê, tâm-trạng Lê tưởng đang giằng co nhau với thần chết. Lê thở một cái thật mạnh, thật giải, miệng mỉm cười khoan-khoái đã thoát được cái ám-ảnh của thần chết! Trích một mũi thuốc nữa cho nàng và ngồi coi chừng nàng một lát, ông đốc-tờ đứng giậy ra về. Nhưng vừa đến cửa, thì Lê gọi giật lại: — Này ông!

— Cái gì hở cô?

— Ông coi tôi thế nào, làm sao mà lại lịm đi như thế?

— Cô đang còn yếu mà cứ hay súc - động thì thành ra xây - xẩm mặt mày rồi lịm đi. Bây giờ tôi trích thuốc rồi thì lại khỏe như thường.

— Nhưng ông coi bệnh tôi thế nào, tôi có khá hơn trước nhiều không?

— Khá hơn một chút, bệnh này đỡ dần dần chớ!

— Nhưng ông chắc - chắn là khỏi bệnh chớ ông?

— Chắc chắn lắm.

Đáp thế, rồi ông mỉm cười, vì Lê hỏi ông lần này là lần thứ mấy trăm, một câu hỏi ấy rồi.

Chừng ý nghĩ đoán được cái cười, Lê nói: Vì tôi sợ lắm kia ông a! Tôi sợ chết lắm!

— Ô, cô muốn cho khỏi thì đừng bao giờ nghĩ đến điều ấy. Phải kiên nhẫn, phải tự tin. Thôi cô nghĩ tôi về nhé!

— Không ông đừng về vội, tôi còn muốn hỏi ông.

Nhưng mắt Lê ngó ra phía xa ngoài cửa sổ như đang băn khoăn một điều gì.

Rồi nàng quay lại cả quyết hỏi: «Này ông, thường gặp những chứng bệnh gì thì ông khuyên người có bệnh đừng lấy vợ, lấy chồng».

Ông đốc-tờ không đáp vội, chỉ nhìn nàng làm cho nàng vừa bối rối vừa ngượng ngùng.

Hồi lâu ông thông thả nói như người giảng học: «Các chứng bệnh cần phải ngăn ngừa sự kết hôn, thì nhất là bệnh giang-mai. Thường một người đàn ông có bệnh ấy, đi khám bệnh đốc-tờ nếu có vợ rồi người thầy thuốc phải khuyên y xa vợ, nếu y sắp lấy vợ thì phải ngăn y. Nếu y cứ tự tiện kết hôn không kể đến lời khuyên thì thầy thuốc có quyền mách bảo cho người vợ chưa cưới của y biết mà đừng thêm lấy nữa. Vì bệnh giang mai ghê gớm lắm, sự hại của nó không biết đâu mà kể.

Thứ nữa đến bệnh ho lao. Người có bệnh ho lao lấy chồng lấy vợ bệnh càng thêm nặng, và lây bệnh sang cho chồng hay vợ. Đứa con đẻ ra rồi cũng bị lây. Sự hại không kém gì bệnh giang mai. Đối với người xung quanh mình, kẻ bệnh cũng có cái bổn phận phải giữ gìn cho bệnh khỏi lây ra, hưởng nữa đối với chồng, với vợ và với con, là những người mà ngoài bổn phận người đối với đối với người ra, lại còn cái ái-tình nó truyền bảo nữa».

Ông đốc-tờ còn muốn nói thêm nhưng Lê gật đầu nói: «Tôi đã hiểu rồi xin cảm ơn ông.» Rồi nàng đưa tay cho ông đốc-tờ bắt!

Những lời của ông đốc-tờ nói ra ấy, Lê cũng đã thừa biết nhưng nàng vẫn muốn hỏi để thỏa một cái ý mới ngấm ngấm ở trong lòng! Cái ý ấy là từ-giã Văn là cắt đứt giây tình-ái giữa hai người. Nàng còn đợi gì nữa mà không cắt đứt. Bổn phận làm người của nàng và ái-tình của nàng đối với Văn bảo nàng thế.

(còn nữa)

TUẦN trước bàn về sự tự do kết hôn với các bạn, tôi có nói một câu «người ta không thể phê bình một cách độc-đoán, nếu không rõ các nỗi ân-tình».

Ai ngay tính thì hay có lương tâm suy nghĩ. Cũng như ta tự đặt mình lên ghế quan-tòa, làm một người bao giờ cũng kiểm những trường-hợp chằm chằm trong mỗi tội lỗi. Chằm chằm, nhưng mà cũng lên án, bởi ai có làm nên tội, tội với pháp-luật hay là tội kín trong tinh-thần, đều phải đền với công-lý hay là với lương tâm mình cả.

Hôm nay tôi chẳng muốn nói lý với luận gì với chị em, tôi xin kể hai chuyện vui-vui về sự phán đoán sai lầm.

Một người bạn gái của tôi có việc phải đi Hanoi. Trong toa xe lửa hạng tư, cô ấy lại ngồi gần một đôi vợ chồng, người Bắc, hãy còn trẻ tuổi. Nói là «vợ chồng», bởi vì chúng ta đã quen mắt, hề bao giờ thấy một người đàn-ông và một người đàn-bà đi chung, thì tưởng liền «đấy là một đôi vợ chồng».

Cô bạn tôi, mới thấy thì tin ngay đấy là một đôi vợ chồng. Nhưng bắt đầu từ lúc xe lửa chạy trong trí cô phân vân, hết ngờ vực rồi lại tin chắc... có phải đấy là vợ chồng hay không? Sao mà chả ai nói với ai một tiếng gì cả? Không phải «cậu, mợ», ắt hẳn là anh em ruột chứ gì? Nhưng anh em ruột cũng đâu có lãnh-đạm thế?

Bạn tôi là người có tính xem-xét. Cô để ý thấy đêm đầu, tuy trong toa xe hạng tư đông nước người chen ngồi, nhưng người đàn-bà ngồi cạnh cô, cũng rón nhín chỗ, ép chơn cho... «ông chồng» nằm ngủ đến sáng, tuy nằm một cách co rút... Thế mà mỗi lúc thức dậy, chẳng bao giờ nghe «ông chồng» hỏi bà vợ có muốn nằm một tí nghỉ lưng. Hay là dựa vai «tùng quân» cho đỡ nhọc. Và trọn ngày thứ nhứt trên xe cũng thế ấy, trọn đêm thứ nhì trên xe cũng thế ấy, qua ngày chót trên đường trường cũng thế! Đó là việc nghỉ ngơi. Còn đến cái ăn cũng thế. Anh chồng muốn ăn cứ gọi «buffet» đem lại, muốn uống cũng bảo «buffet», mà chẳng hề hỏi cô vợ «em có đói không; em có muốn giải khát không?...» Tuyệt nhiên là không! Đến lúc trả tiền ăn uống, anh ấy rút bạc trong bóp-phoi một cách vui vẻ tự hào lắm.

Bạn tôi thuật đến đây, còn cảm tức: «chị nghĩ xem, tôi mà có ông chồng thế ấy, tôi ly-di ngay trên xe lửa!!» Nhưng rồi bạn tôi tự hỏi: «mà họ có phải là vợ chồng hay không?»... Nhìn xem thì anh trai mặc âu phục bộ trắng, còn cô vợ, mặc áo quần hàng đen, nét mặt và cách ăn vận trông thật thà và hơi «quê»... A! Hay là người vú mà ông ấy dắt về cho vợ? Hay là người láng giềng cùng đi về một chuyến tàu?

Nhưng bạn tôi vừa được nghe cô ấy gọi người kia bằng «cậu». Thôi, thế là chồng rồi!.. Tội nghiệp cô bé rủi gặp một ông chồng rít rớm!.. Bạn tôi lúc ấy vỗ-vập làm quen với cô kia và hết sức mời cô đến toa xe «buffet» mà dùng cơm với mình. Bạn tôi lấy lẽ «tôi muốn đi ăn cơm nhưng đông người, tôi ngại quá nhờ bà đi với tôi.» Bạn tôi rất vui mừng mà dãi «bà vợ vô phước» một bữa cơm, và rất vui đề mà có dịp nhiech xéo cái anh chồng tồi kia. Giả như cô được nói: «Anh là chồng mà nữ đề vợ anh nhịn đôi hai đêm hai ngày, tôi là người đồng-bành mà

(Xem tiếp trang 9)

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO-LINH CÁC THỦ ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:
Rolex - Oméga - Judex
VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG
La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

THƠ

Tắt nắng chiều...

Sau khi cạn chén rượu hồng,
Ước-ao chị biểu một vòng hoa tươi.

Gọi là kỷ-niệm cuộc đời,
Ái-ân say-đắm bên người mơ yên.

Một vòng hoa đáng bao nhiêu,
Chị gởi thêm cả tình-yêu trong lòng.

Em vui mà chị lạnh-lùng,
Nhịp cầu em bước chị từng bước qua.

...Khi em còn ở lại nhà,
Một khi chị dẫn đường xa tới nơi,
Qua bao bến nước ngậm-ngùi,
Sóng giang hồ dập giữa trời sô tang.

Dệt bao cánh lá lơ-làng,
Dệt bao lòng tấm gió vàng thơ ngây,

Rượu nồng chưa nhấp mà say,
Tình chưa bền lửa lòng cay-đắng lòng.

Em ơi! chiếc áo lụa hồng,
Trên lưng ngựa chở về không có người.

Nói sao cho cạn với nhời,
Người đi là cả một thời ra đi.

Áo hồng cắt để làm ghi,
Ngựa hồng cưỡi buổi hồ khi nhớ chàng.

Đò lòng tắt bước sang ngang,
Còn đâu bao giấc mộng vàng khi xưa.

Trời buồn quên giọt sao thưa
Ngày vui quên tiếng võng đưa
nào-nùng.

Âm-u như một mé rừng,
Rừng hoang khách ngại không
dừng ghé chân

Khoác bao nhiêu áo phong-trần,
Dệt bao nhiêu ý ngại ngần trong yên.

Chừ đây lòng phủ tiêu điều,
Chừ đây non nước một chiều thê-lương.

Chừ đây hồn giá như sương,
Chừ đây ngựa đứt giây cương
ngại-ngùng.

Thuyền chôi quá bến mịt-mùng,
Quên thời-gian ủ nảo-nùng như tang.

Lá sanh trộn sắc lá vàng,
Ngày qua lơ chuyển đò ngang còn gì!

Bướm ngàn sớm vội bay đi,
Hoa Quỳnh hé nở là khi sắp tàn.

Ba năm áo sỏ tơ ngàn
Ba năm lòng rũ theo giàn đồ siêu.

Ven bờ liễu giải tiêu-diêu,
Cành sô nghìn lá thêm điêu-dùng cảnh.

Đàn thưa không gió cợt tình,
Lầu hoa không buổi bình minh
thấm nhuần.

Một hồn sếp cạnh tình cam,
Trời ơi! xa quá người thân
không về.

Nấu-nung gió quạt trưa hè,
Đàn kia tiếng ai nghe tiếng
đàn!

Tình đời bên đến chân nhang,
Trăm nghìn khôn kể lơ-làng bơ-vơ.

Giờ buồn chôn đến bao giờ?
Trong im nhận lạc kêu thưa lạnh-lùng.

Đêm nay sương rả trập-trùng,
Ngày mai dầy đập nhớ-nhung
hẹn-hò.

Hồn Trinh dăm cả khoang đò,
Em ơi! chị ngại thuyền to khó
cheo.

Kiếp này lơ dờ cheo-leo
Chị đành sống thác còn liều kiếp
sau.

Chị từ khi lơ nhịp cầu,
Buồng tìm cửa đóng còn đâu
truyện-trò.

Ao phơi gương nước lặng tờ,
Lòng phơi ngàn vạn bài thơ trái
vần.

Chiều giăng, gió gỡ vòng trần,
Còn đâu giấc mộng ái-ân đêm
nào!

« Tuổi son nhạt thắm phai
đào,
Đầy thuyền hận, có biết bao nhiêu
người.»

Trăng rằm, sao sáng tỏ ngời,
Ai ngăn suối gió tiễn người ra đi.

Qua cầu, như cánh chim thi,
Trong sương mờ lạc biết khi nào
về?!

Avril 1940
Hoàng-CÁT

SO SÁNH VỀ QUYỀN LỢI VÀ TÍNH-TÌNH PHỤ-NỮ NAM, BẮC NGÀY XƯA VÀ NGÀY NAY

của VÂN-ĐÀI

(Tiếp theo số báo 55)

là vin vào đạo Khổng Mạnh, những chữ «chồng chúa vợ tôi» «phu xướng phụ tùy» làm phương pháp. Các bạn đã ở qua Nam-kỳ ắt cũng có sự trông thấy như tôi, mỗi khi một ghe bầu ghé buôn bán ở bến sông nào, ta chỉ thấy toàn những đàn-ông, ít khi có người đàn-bà nào lai-vãng.

Vì đàn-bà còn ở nhà nuôi con, làm bếp và đàn-bà không biết kiếm ra tiền nữa. Đó là một nguyên-nhân lớn của sự mất quyền-lợi của người đàn-bà Nam-kỳ và một ảnh-hưởng sâu-sa mà ngày nay toàn thể đàn-bà xứ Nam-kỳ phải chịu.

Gần đây người đàn-bà Nam-kỳ còn bị thiệt thòi vì theo luật của người Pháp nữa. Những đạo luật thi hành rộng rãi với đàn-bà thì chẳng có mấy, trái lại những luật lệ bó buộc, cấm không cho người đàn-bà được buôn bán không có giấy phép của chồng, cấm không cho người đàn-bà bán tài sản của phụ ấm người ta để lại, nếu không có chữ ký của chồng — Người vợ có nợ, người chồng có thể không nhận nợ ấy được, trái lại người chồng có nợ, người ta vẫn có quyền tịch thu tài sản của vợ, nếu không có giấy phân chia của vợ, nếu không có giấy phân chia tài sản từ lúc mới lấy nhau. Ấy mới là những đạo luật về tiền tài, chưa kể đến mấy điều kiện tình ái, người ta đem áp dụng vào xứ này, ta chỉ nhận thấy một phần thiệt hại mà đàn-bà phải chịu. Nếu đem những pháp luật ấy so sánh với quyền lợi người đàn bà xứ Bắc trước kia, thì giới hạn nữ quyền của người đàn bà Pháp cũng không rộng rãi như thế.

Hiện nay bao nhiêu bạn gái Nam-kỳ, đều đành sống dưới hai chế độ hẹp hòi do những đạo luật mới mẻ của nước Pháp và quan niệm cổ hủ của lễ giáo xưa kia — Rồi đây, trình độ phụ nữ sau này đi đến đâu, thời gian sẽ trả lời cho các bạn.

Quyền lợi người đàn bà xứ Bắc

Một xứ, trong ba xứ, người đàn bà Bắc được hưởng nhiều quyền lợi hơn cả. Làm người nội tướng trong nhà, bà vợ thường muốn sao được vậy. Việc gia-đình, từ sự trông coi dây tơ, cơm nước, cho tới sự ma chay cưới xin, trăm việc đều do tay đàn-bà định liệu.

Người đàn ông hình như không biết đây là đâu và nhất là không quan tâm đến.

Toàn cả xứ đều như vậy, nhất là những nhà làm ruộng, nhà buôn bán, sự mua và bán ra, sự cân lúa đong thóc, người đàn ông cho là việc thường, chỉ đáng để người đàn bà trông coi lấy. Có nhiều ông vì thi cử dở dang, nhiều khoa không đỗ, thất vọng năm nhà, đã sẵn có bà vợ đương lúc buôn bán phát tài nuôi nấng. Người chồng cũng không vì thế đứng ra buôn bán giúp vợ, cho rằng nghề buôn bán ấy chỉ là nghề riêng của vợ, hay là nghề của bố mẹ vợ, sự săn sóc hay muốn khước trương ra là sự hèn nên không bao giờ thêm nhìn đến. Thản hoặc vì lẽ gì phải coi ngó giúp đỡ vợ cũng chỉ trông nom sổ sách qua loa, còn ngoài ra, phó mặc bà vợ.

(còn nữa)

NHÂN DIP HÈ

CHÚNG TÔI ĐÃ SÁNG CHẾ
RA RẤT NHIỀU KIỂU MỚI
LÀ LÀM TOÀN BẢNG
«CAOUTCHOUS» RẤT
ÊM NHỆ VÀ XIN QUÝ BÀ
QUÝ CÔ NÊN CHÚ Ý...

QUẾ - HIÊN

Số nhà 36, phố Hàng-Bò, Hà Nội

GIẤY ĐẸP, VÍ TÂN THỜI CỦA CÁC BÀ CÁC CÔ

CHỈ BÁN TẠI

NGUYEN - MAC

Tonkin - 69, Avenue Paul Doumer - Haiphong

THO' TÍN

Bà Khánh Vientiane. — Đã nhận được.

Cô Bích-Tiên. — Đã nhận được.

Cô Anh Thơ (Sông-thương. — Cảm ơn lắm, sẽ đăng. Về việc đặt đại-lý ở Bắc-giang cô tìm giùm cho một người cần thận. Đã viết thư riêng cho cô về việc in.

Ô. Nguyễn dương - Liễu Vinh. — Đã nhận được.

Ô. Hến - Thủy Lao - kay. — Đã nhận được, sẽ đăng. Còn về những điều trong thư ông nói, nếu có dịp chúng tôi sẽ giải bày ý kiến riêng của chúng tôi.

Ô. Tôn thất - Đôn. — Đã nhận được.

V. H. Từ-Sơn. — Đã nhận được.

Cô Nguyễn lan Anh Thái-Bình. — 1) viết bài xong lấy giấy dán lại, để ở ngoài « articles de presse » chỉ mất 3 xu tem, gửi mấy chục tờ giấy cũng được 2) triết lý, khoa học không cần lắm.

Cô Hồng-Nhan Dầu - tiếng. — Cảm ơn tấm lòng của cô. Đã nhận được.

Cô Phương-Thúy Ninh-Hòa. — Đã nhận được.

Bà Hiền Tuy-hòa. — Đã gửi báo cho người bà giới thiệu. Cảm ơn bà lắm.

Ô. Thụy Haiphong. — Đã nhận được.

Bà Nguyễn hữu - Lương. — Bài « phép dạy trẻ » của bà rất hay nhưng tiếc rằng những ý kiến ấy chúng tôi đã nói ở trường nhi đồng trên tờ Đàn-Bà rồi. Cảm ơn bà.

Em Vyệt Anh Vientiane. — Đã nhận được ảnh chưa?

Chúng tôi đã nhận được mandat trả tiền của chư quý vị sau này ở Phú-Thọ và Phố-mới, vậy xin cảm-tạ. Ông Cương 1p, ông Lâm 2p, ông Toàn 2p, ông Quyền 2p, ông Dương 1p, ông Chiêm 2p.00

Ông Ngô-đức-Vỹ Haiphong. Ông Trần-Minh Ninh-giang, Bà Đàm-quang-Lê Sơn-tây, Cô Hoa-thúy-Tổ Ninh-bình, Ông Lê-đình-Uy Lookay. Ông Lê-đình-Sum Huế. Ông Trần-như-Quốc Vinh, ô. Nguyễn-khoa-Sáu, bà Lê-kính-Chương Faifoo, ô. Văn-đình-Chi, ô. Trần-đắc-Lộc Dala, bà Hiền-Tuy-Hòa, ông Nguyễn-xuân-Quốc Huế, bà Phan-hiếu-Kính Tân-định, ông Nam-Tân Haiphong, ông Nguyễn-văn-Dũng Trà-vinh, ông Nguyễn-thành-Lâm, ông Nguyễn-văn-Uyên Tuy-hòa, ông Nguyễn-văn

Hòa Nha-trang, ô. Nguyễn-tấn-Bửu Savannakhet, ô. Tô-ngọc-An cô Trần kim-Thoa, bà Mai-thụy-Khanh, ông Lê-văn-Sân, Vientiane, ông Nguyễn-văn-Khỏe, ông Trần-đình-Pho Trà-vinh, ông Đặng-đình-Đôi, ô. Huỳnh-Tri Paompenh, cô Phạm-thị-Chi Saigon, ông Đỗ-đình-Dung Dalat, cô Đỗ-ngọc-Cung Mỹ-thọ, bà Phương-Lê, ông Trương-văn-Bền Chợ-lớn, cô Đặng-thị Nga Soctrang, Docteur Mạch-Dùng Trà-vinh, ông Nguyễn-hữu-Lâm, bà Nguyễn-đình-Trị Hơ-quán, Maison Mỹ-Long Hà-tĩnh, bà Thanh-Tùng và bà Ngô-hoành-Hải Sầm-nưa, ông Trần-hữu-Hồng và ông Kinh Fort Bayard ông Mộng-Hùng Phủ-đoan, bà Quý-linh-Cầm, ông Đào-đức-Mậu và ông Nguyễn-trọng-Được Thanh-hóa, ông Nguyễn-văn-Nhiều Cần-thơ.

Đã nhận được mandat xin cảm ơn quý vị.

Bản báo nhận được chiếc mandat mua ở Vinh Série A 032715 số 179, trong không đề tên ai. Vậy của ông bà nào xin làm ơn cho biết để tiện việc sổ sách, cảm ơn.

T. B. Đ. B.

BỊT MẮT LẤY TIỀN

CÁC bà, các cô đã đi coi tướng, bói, v. v. lần nào chưa? Có phải họ nói

cũng nhiều câu đúng không?

Thế rồi vì sự đúng trước mắt người ta phải tin việc sau.

Nhưng rút cục việc sau phần nhiều sai cả. Tại sao vậy?

Cuốn Bịp đời sẽ trả lời câu hỏi đó, vì chính tác-giả đã bị

lừa nhiều nên mới khám phá được những manh - khéo của

những kẻ vô-tài dựa vào khoa-học huyền-bí mà nói bậy. Cuốn

sách này có thể nói là một cuốn sách có ích thiết-thực

cho thể hầy những người hay đi coi kói, tướng v. v.

Mỗi cuốn 0\$35 — Cước gửi thêm 0\$16. Mua lĩnh hóa giao

ngân hết 0\$71. Thư và mandat gửi về cho

Nhà in Mailinh Hanoi.

TRUYỆN SAIGON

(Tiếp theo trang 7)

biết thương tâm thế anh thật chẳng có bụng tốt!... Dường như ông chồng quý hóa kia, hiểu lời trách lộ trong mắt cô gái nọ, nên ông ngó cô với một nét cười ngạo nghễ và thương hại...

Về sau này, cô bạn tôi mới hiểu cái nghĩa của né cười ấy... Nhân tới Hanoi và gặp bạn quen ở Bắc, cô có kể chuyện trên xe cho người ta nghe. Thì một bạn người Bắc, sau khi bảo cô tỏ hình dáng đôi « vợ chồng trên xe » đã nhận ngay là kẻ quen. Ông này mới nói rõ cái lầm của bạn tôi.

Trong hai vợ chồng nói trên, chỉ có ba vợ mới là « tôi ». Cô ả rít róng có tiếng, nhà có tiền dư đi hạng ba tàu hỏa, nhưng cô nhất định lúc đi đường chẳng ăn chẳng uống gì cả. Bực mình vì vợ, ông chồng mỗi khi có dịp ăn khổi nhà, là ăn ngon cho thỏa mãn cho nên lúc thấy vợ được người lạ cố mời đi ăn uống, anh ấy cười ngạo nghễ như có ý nói: « Cô bé này, tội-nghiệp cho cô đã làm phải bậy của vợ tôi. »

Đấy, các bạn xem sự phán-đoán của ta có thể vì vẻ ngoài mà lầm xa thế... (về tánh rít róng mà tôi kể trên) chẳng phải riêng gì bà vợ kia, trong Nam có lắm bà lắm cô, hoặc cũng rít một cách kín đáo, hoặc rít một cách sỗ sàng. Gặp dịp tôi sẽ kể, để cho các bạn « lam gương răn mình »

Chuyện thứ hai, là một chuyện xảy ra bên Pháp mà người chứng kiến thuật cho tôi nghe:

Sớm mai hôm đó, chiếc xe « ô-tô bút » rước một bà đầm to béo dẫn một thằng bé con lên sáu tuổi. Thằng bé chẳng có nét gì lạ, chỉ mang một cái đầu to tướng như cái nồi và bị băng bó bít chặt hết, chẳng để hở một sợi tóc. Có lẽ nó mang nặng và nhọc lắm, nên mặt nó trông buồn buồn thế nào. Trên xe, ai cũng thương hại và nếu bà mẹ kia không làm mặt hầm-hừ quạu cọ, có lẽ ai nấy đều hỏi thăm « tại lam sao? » Mà bà ấy lại xô đẩy dẫn thúc con thế.

Người thì đoán thăm thế này, kẻ đoán thăm thế khác, rồi người ta lể: ngó trao đổi với nhau, cái ý: « Mẹ gì mà độc ác thế! Hay là mụ ấy đã tánh con?... Có lẽ đây là con mụ nòng... vợ chồng mụ ta uống rượu nhiều lắm thì phải!... »

Tuy thế, chẳng có ai lên tiếng. Bà mẹ kia, dường như káo chịu vì hao nhiều cái xăm-xi, lể: ngó của người trên xe, lại thêm hầm hừ, nạt dứá bé con: « Mày có ngồi yên không! Tao đã bảo mày đừng duỗi chơn kia mà! Đồ khốn nạn! »

Bấy giờ trong xe, lòng phần uất của người ta đến cực điểm. Một bà lão nói to: « ở đời, có hạng cha mẹ chẳng đáng có con tí nào! »

Một anh thợ cười ngạo: « người ta để con ra đau đớn, thì người ta nhể: mắng đánh đập là quyền riêng chứ gì! » Lúc ấy lắm người cười và ai nấy ngó bà kia chòng chọc.

Nỗi khùng lên, bà mới chống nạnh la to: « các ông bà xem đây nhé! » Rồi bà ấy mở tất cả mấy đọc vải băng bó đầu thằng bé con. Nó không la đau, cũng chẳng nhúc-nhích.

Ô hay! bấy giờ khách trên xe mới thấy đầu nó như đầu trẻ con thường mà chỉ đội trùm lên một cái « pô » trắng, xin lỗi các ngài, thứ pô tây có quai để cho trẻ con đội-tên ấy.

Trên xe người ta cười rùm lên và bà mẹ kia mới giả nghĩa: « Nó tinh - nghịch lắm. Cả ngày nó làm tôi điên đầu. Hôm nay, nó lại lấy cái... ấy mà trông chơi vào đầu. Rồi nó dính cứng, tôi gỡ mãi không ra, phải dẫn nó đến nhà thương nhờ quan thầy lấy hộ. Nhưng không lẽ để nó đội cái ấy mà đi cùng đường. Người ta thấy sẽ nhòm và chúng tôi sẽ là trò cười cho công-chúng! Các ông bà ở địa-vị tôi, có cảm tức chẳng?... »

Tội nghiệp! rồi bà ta lấy vải băng bó trở lại, trong khi các người trên xe thở ra và nói: « Bà đừng buồn, con nít nhà ai cũng tinh-nghịch thế. Chúng nó hại ta hao mòn... Gỡ! sao mà chúng nó ngỗ - nghịch nhỉ!... »

Nguyễn-thị-KIỂM

MỘT PHƯƠNG LÀM ĐẸP NỔI TIẾNG TỪ 30 NĂM

MỘT
PHƯƠNG LÀM ĐẸP
ĐÃ THÍ - NGHIỆM
CHẮC CHẮN ĐỂ
có một

NƯỚC DA TUYỆT MỸ

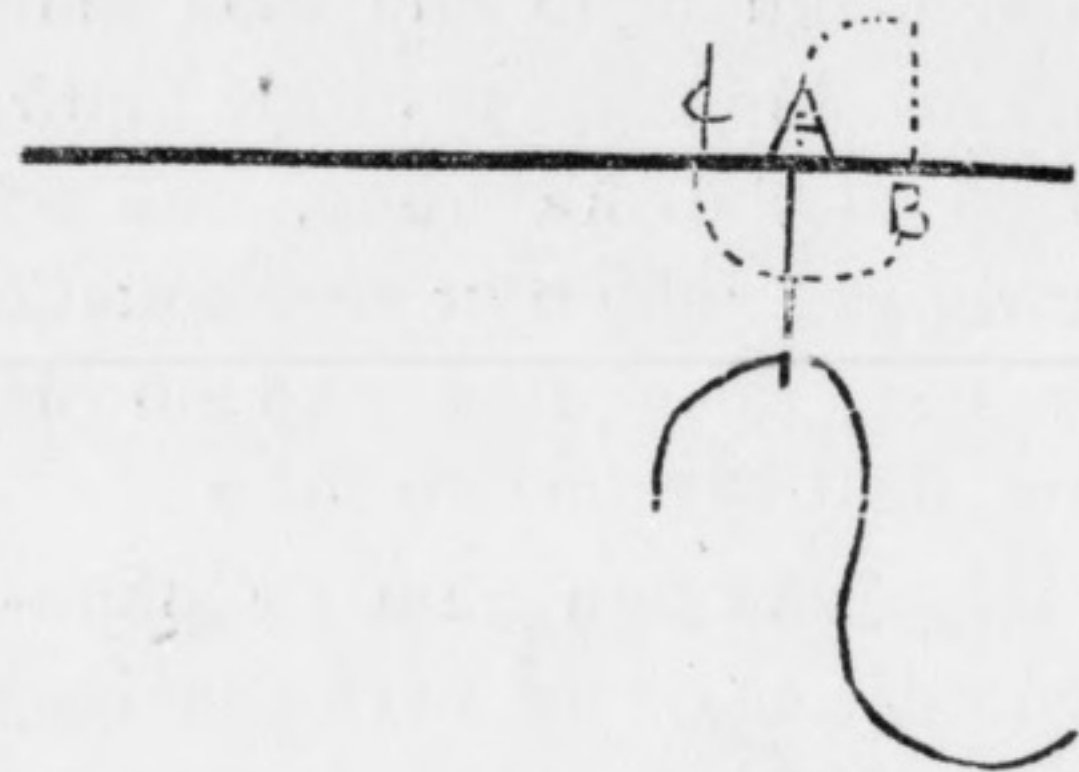
ĐÂY là một phương pháp đã nhiều lần thí nghiệm có kết quả mỹ mãn để làm cho da mặt đang sần sùi sạm ngất trở nên trắng mịn mơn mớn, làm những lỗ chân lông se lại và mất những vết đen, da thành đẹp lạ lùng. Một nữ tài tử đã 70 tuổi nhờ phương pháp này mà vẫn còn đóng được những vai đào trẻ. Bà trộn một kem toàn chất sữa đã luyện chất mật, với một phần dầu ô-liu rồi lại chọn tất cả vào với một chất kem rất tinh vi. Ở hiệu bảo chế có thể chế cho bà chất ấy nhưng như thế tốn kém lắm. Hiệu kem TOKALON màu trắng (thứ không nhờn) có đủ chất kể trên chế riêng với dầu ô-liu để làm một thứ đồ ăn cho da bà. Nó nuôi da và cho da cái vẻ mịn màng tươi tắn lạ lùng. Người đàn bà có hình trên đây đã viết cho chúng tôi rằng: «Tôi không thể bỏ được thứ kem này nữa. Sau ba ngày dùng kem TOKALON da tôi trở nên sáng sủa, tươi tắn, xinh đẹp.» Bà hãy thử dùng thứ kem TOKALON (thứ không nhờn), có phương-pháp làm đẹp đã có kết quả mỹ mãn bao lần nay. Bây giờ hàng triệu người khắp thế giới đều dùng nó mỗi ngày. Kết quả rất mỹ mãn nếu không sẽ hoãn tiền lại. ❀

DƯƠNG KIM MŨI CHỈ

Những đường khâu

Không kể những đường khâu trang-sức ta gọi chung là thêu thì những đường khâu thông-thường về may và vá là: khâu thường (dũi) hay gọi theo xưa (khâu đóng đanh) đột, luồn, vắ, dúc, mạng, thừa. Cách thức khâu thường đã nói ở kỳ trước trong đoạn chọn chỉ.

Đột.— Những mũi khâu đột nổi đều lên mặt y như khâu máy chớ không lên xuống, lặn một mũi và nổi một mũi như khâu thường. Đột phải lấy từng mũi một cho nên cái kim khâu chọn thứ nhỏ mình và ngắn vừa, đột kim giải không có lợi và vướng tay, kim to mình thì những lỗ châm kim xuống dần quá, đường đột dạt không đẹp.

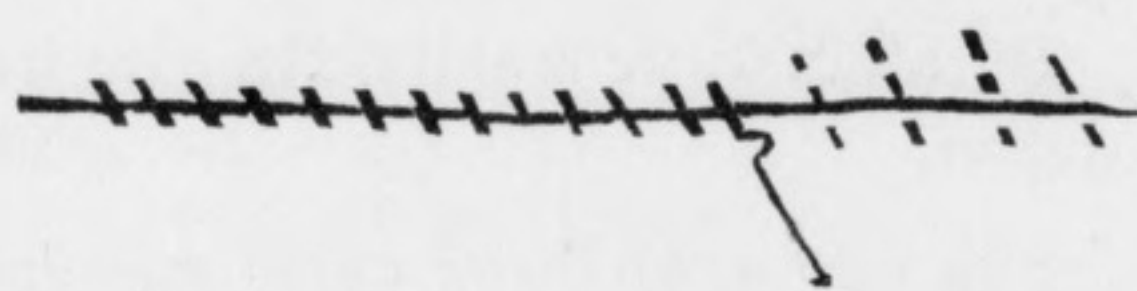

Đột là một đường khâu bền chặt. Đường khâu nào muốn cho hơi co lại như đường viền tà áo, đặt viền tà áo, cổ áo, cửa tay thì phải đột. Mũi kim ở dưới đưa lên, (A) rút hết chỉ, xong bắt kim ngoài lại phía bên phải (B) độ hai ly, châm kim xuống mặt trái hàng, đưa qua mũi khâu A lúc trước cách A độ hai ly lại đưa kim lên, xong lại ngoài kim về phía phải châm kim xuống lỗ mũi khâu A và cứ thế tiếp mãi. (Hình 1)

Đường đột đẹp phải thẳng hàng và đều mũi, mũi nào như mũi này. Tùy từng đường đột nào muốn co nhiều hay ít mà rút chỉ chặt hay nới. Hàng mỏng không nên rút chặt quá dẫn đường đột, rút nới tay lỏng quá đường đột mau rách, không mịn.

Đường khâu thường mấy mũi mà đột lại một mũi gọi là lại mũi cốt để cho đường khâu bền khi sứt chỉ không tuột hết.

Luồn.— Cũng khâu như khâu thường, mũi lên mũi xuống, một mặt nổi chỉ là mặt phải ở ở dưới tay, một mặt chỉ lặn đi là mặt trái, và cái kim thì rút chỉ bao giờ cũng lặn vào trong lần vải gấp vì luồn phải cần ba lần vải như những đường viền: gấu áo, gấu quần, nẹp áo giải viền năm tà lối cũ v. v... Luồn

cái kim vào giữa lần vải khâu dính cái lần vải gấp vào trong với mặt phải ở dưới tay, mũi kim lên xuống như khâu thường cốt nhất là đều mũi. Cầm nới vải và khe khe như bóp phồng đường viền luồn mới mau. Nếu có lược thì nhớ lược xa xa chỗ khâu thật để kim lên xuống cho dễ, lược rất giải mũi cốt để làm cơ cho khỏi lệch đường thoi. Luồn giải ngáp kim lại phải nẩy mũi lên mặt trái để rút chỉ và rút hết lại sáu luồn mũi kim vào chỗ mũi vừa rút lên thì mặt trái mới không có mũi chỉ nổi. Nhưng như thế đường luồn sẽ không bền và sứt chỉ thì sẽ tuột cả như lúc khâu

thường ta không lại mũi vậy. Tốt hơn là khâu nổi lên mặt trái một mũi, đường luồn kém đẹp nhưng bền. Khâu luồn chỉ dù g một lần chỉ.

Vắt.— Đường khâu chéo chéo để viền các chỗ nẹp áo tà áo và để nối vải. Lấy từng mũi một và lấy chéo từ dưới đưa lên. Có thể lấy luôn mấy mũi rồi mới rút chỉ, nhưng phải cẩn-thận kéo hay rơi chỉ. Nên lấy vừa phải mũi đừng 10 quá vì khi khâu vắt à muốn khâu cho bền và không rõ mũi khâu như đường khâu thường. Khi vắt hai lần vải chập lại để nối với nhau gọi là nối sang sọt thì phải lấy nhỏ mũi chớ lấy bạm quá. Những đường viền border áo kiểu mới muốn đẹp đều phải khâu vắt, khâu vắt cũng chỉ dùng một lần chỉ.

TRẢ LỜI

Bà Đ. Q. Lê Sontay.— Chiếc plis nhỏ ở đằng sau lưng bà kiểu áo số 2 hình H rất dễ. Muốn chiết plis cho đều, trước hết hãy vuốt một đường giữa ở bề giọc áo làm cũ, chập đôi lại thành hai lần vải, khâu móm một đường, nên đột cho bền, khâu giải chừng 5 phân (vẫn khâu theo bề giọc áo) lại chiết plis khác ở bên phải đứng làm cũ, chiết chừng 5, 6 plis thì chiết sang pli bên trái pli làm cũ. Để mặt plis nổi ở mặt phải áo. NGỌC-TIỂU

CHỈ DÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khúe-khắc, ho có đàm trắng xanh vàng, hôi thối, bệnh-nhân có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc của cụ Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc-học Hào). Thuốc đã cứuặng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa N° 110 rue Vassoigne, Tân-dinh Saigon.

Khắp Đông-dương gửi mua trong 3 ngày tới.

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RUỘU

GIẢI KHÁT--NEM CHẢ

Do một số chị em bạn gái đứng đắn trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG

tại phố: **LAGIQUET**

(sau phố Hàng Bông)

XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý.— Mỹ-Ngọc lại có cả bếp rất khéo biết nấu đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta. Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm :- quý-vị vừa lòng :-

Nem nướng

Trước hết các bạn hãy trộn thịt đã nem. — Miếng nem ngon, thì ăn mới ngon được. Mua thịt mỏng (thịt dĩa dòn) lúc thịt mới ra lò, lấy ngón tay ấn vào miếng thịt, thịt không ướt và dính vào ngón tay mới là thịt tốt. Muốn cần thận, cho tất cả thịt vào một cái khăn khô, lấy tay ép cho thịt săn lại. Lạng lấy thịt nạc, từng miếng to cho vào cối dĩa, khi đã thịt dính vào chày mới là thật tốt.

Một cân thịt — ba lạng mỡ phần — bốn thìa thính gạo, một chút đường — ba tép tỏi — một chút nước mắm cho vào thịt khi đã song.

Khi đã thịt được rồi, lấy mỡ phần thái chỉ nhỏ như sợi miến, trộn vào thịt với thính, đường tỏi đã nhỏ.

Thính làm bằng gạo rang vàng dĩa và rây nhỏ. Trộn đều. Viên nem tròn bằng đầu ngón tay cái, rồi siên vào que vót nhọn hay kẹp gấp nướng vàng. Mỗi que chừng 10 viên.

Tương men nướng. — Mua hai xu tương mịn sin đã nhỏ trộn với hai xu tương mơ (ô mai) cho vào soong với một bát rượu nước, hai thìa đầy đường và vài con tôm khô nếu không có tôm khô, có thể cho dăm xu thịt thái miếng. Đun sôi cho thịt ra nước ngọt, rồi sẽ lấy thịt ra, bỏ đi. Trước khi nhắc tương xuống cho vào tương một thìa bột hoàng-thạch hay bột mỳ cũng được, bột phải ngâm trong một chút nước cho tan, làm như vậy tương sẽ sánh.

Phải nếm tương xem có vừa đủ, mặn, ngọt, mới ngon.

Dọn nem

Nem ăn với chuối xanh, khế, tỏi sống, ớt, thái miếng. Hẹ sống và các thứ rau thơm, mùi, salade và bánh đa nhúng nước để khô. Trộn bánh đa nem thứ tốt. Cầm chừng vài ba chục cái, nhúng vào trong nước, lấy ra ngay, vẩy ráo, để khô, sẽ cắt làm tư, bóc ra từng miếng, bày trên đĩa — khi ăn dùng bánh cuốn các thứ đồ ăn, để chấm cho tiện.

BACH-TUYẾT

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

HỎI. — Trước cường lời cha mẹ và anh chị bỏ nhà lấy người yêu. Sau, người đàn-ông ruồng bỏ, tôi đành về chịu tội với gia đình, nhưng gia đình không nhận, tôi phải đến nương náu với một người bạn nay lại có người yêu cầu muốn lấy. Tôi phân vân lắm, sợ rằng gia đình đã không nhận thì làm lễ cưới chính thức không được, cứ tự do kết hôn như trước thì lại phạm luật gia đình.

HƯƠNG-LÂM

TRẢ LỜI. — Có lẽ những lời khuyên của tôi thận trọng quá sẽ làm mất của bạn một người yêu thương thực tình cũng nên. Nhưng chắc hẳn bạn cũng đang ở cái cảnh «phải cung giờ đã sợ làm cây cong». Vậy ta cứ khôn ngoan thận trọng về phần ta là hơn cả. Bạn tự nhủ chỉ khi nào gia đình tha thứ chuyện trước cho bạn, đừng chủ hôn cuộc nhân duyên sau này của bạn thì bạn hãy lấy người ta. Nhược bằng không thì bạn hãy chí thú làm ăn tu tỉnh lại, đợi đến lúc gia đình tha thứ cho bạn lúc ấy tôi tưởng cũng không xa. Nếu quả gia đình bạn cố chấp quá, nhất định không nhận bạn nữa, bạn vẫn có thể tự làm lại cuộc đời, truyền trước sẽ làm bài học cho cuộc nhân duyên sau. Chớ lấy sự ruồng bỏ của gia đình làm thất vọng để dâm liều!

Bà Phủ Ủng (Bắc-Kạn) Lúc ghen vẫn biết không ai tự chủ được nhưng giá bà chớ nóng nảy làm toang ra vội thì có lẽ ông chưa dám công nhiên ra mặt phụ bạc bà. Nay đã lỗi rồi, bà chớ nên nghĩ đến chuyện ly-dị vội, bà tỏ ra chịu thua kẻ tình-địch đã đánh, ly dị lại còn làm khổ cả cho các con bà sau này. Bây giờ bà hãy nên nhẫn nại vui vẻ chiều quí ông, im lặng chịu hết mọi sự chướng mắt, tôi dám chắc ông sẽ hồi tâm bởi vì một cuộc tình duyên như của ông và người tình cũ không thể nào bền được. Muốn lấy lại ái-tình của người chồng, dâng đối lại với kẻ địch, khi giới quan trọng nhất là sự nhẫn nại, can đảm.

**BỘT
PHOSCAO**

**LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE**

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

CLICHE LEBE-PHUC

PIN
«CON RỒNG»

CHÈ RIÊNG CHO CÁC THUỘC - ĐỊA
LÀM TOÀN BẰNG VẬT - LIỆU CỦA
PHÁP, ĐÃ TỐT LẠI CÒN BỀN LÂU

Bán tại:

tất cả các hiệu lớn

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie, Haiphong

ĐAU MÀNG ÓC là một bệnh rất nguy-
hiểm mà hiện nay đang rất thịnh
hành, vậy muốn tránh khỏi chứng
bệnh ấy thì chỉ nên dùng:

DẦU ĐẠI-QUANG

MÀ XOA VÀO HAI BÊN LỖ MŨI, HAI BÊN THÁI
DƯƠNG, ĐẰNG SAU GÁY, MỖI NGÀY XOA VÀI BỐN
LẦN; HOẶC LÚC ĐI RA NẮNG RA GIÓ THÌ XOA,
NHƯ VẬY BỆNH ĐAU MÀNG ÓC SẼ KHÔNG BAO
GIỜ NHIỄM VÀO ĐƯỢC CẢ. DẦU ĐẠI-QUANG
CÒN TRỪ ĐƯỢC KHỎI CÁC CHỨNG BỆNH VẬT,
NHƯ NHỨC ĐẦU, XỔ MŨI, CẢM NẮNG, CẢM GIÓ,
SỐT NÓNG, SỐT RÉT, ĐAU BỤNG, ĐAU GÂN, NHỨC
XƯƠNG, V. V. ĐỀU RẤT CÓ CÔNG-HIỆU, CHẴNG
THỜ DẤU NÀO BẰNG.

LỌ TO: 0\$20 LỌ NHỎ: 0\$10

XIN NHẮC QUÝ KHÁCH MUA DẦU NÊN NHẬN CHỮ
HIỆU ĐẠI-QUANG VÀ NHÂN CON BUỐM THÌ
MỚI KHỎI LẦM DẦU GIẢ HIỆU.

ĐẠI - QUANG ĐƯỢC - PHÒNG

23, phố Hàng Ngang. — HANOI — Téléphone: 800

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique?)

—:—

Docteur CHUONG

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT